

черноокъ, съ бледно, кротко лице, облѣченъ въ черни шаечни френски дрехи, съ фесъ и съ прѣчка въ ржката.

Той бѣше учитель въ основното училище (тогава наричано „взаимно“), дето баща ми ме заведе тържествено, премѣненъ съ нови алени катъри и черни басмени карвани, на седмата ми година (1857).

Помня, какъ даскалътъ водѣше прѣста ми по пѣсъка на чина, за да чертае голѣми букви; какъ блѣскаше по чина прѣчката си, за да спре безчинното шумене на децата, или ги шибаше по дланьта на ржцетѣ за вироглавство. По стенигѣ висѣха голѣми табли отъ мукава съ мждри назидателни надписи: Бой се отъ Бога, почитай царя; Леностъта е майкана порока; Направи добро и го хвърли въ морето и др. Предъ седалището висѣха на черни гайтани черни дъсчени табли съ надписи: неприлежателенъ, безчиненъ, ленивъ, непокоренъ, развратенъ и пр. Тия табли имаха страшно значение; съ тѣхъ наказваха ония, които се провиняваха въ горнитѣ смъртни грѣхове. Следъ трикратно предупреждение, непоправимия ученикъ изкарваха отпредъ предъ седалището и му окачваха на врата една отъ таблитѣ, а понѣкога и нѣколко. Тѣй съ тия табли на гърди той стоеше нѣколко часа исправенъ, или на колѣне предъ ученицитѣ.

По-голѣмитѣ грѣшници туряха въ тъмницата, която се намираше подъ седалището. Тя бѣше тъмна, тѣсна, низка которка, въ която се влизаше лазишкомъ; миришеше вжтре на мухълъ и на мишина и се населяваше отъ орди плѣхове и мишки — ужасъ за запретитѣ.